

Ο Οικουμενικός Διάλογος του 21ο αιώνα. Πορεία μετ' εμποδίων; [B]

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[π. Γεώργιος Τσέτσης](#)

Στο σημείο αυτό, και λόγω της συγχύσεως που επικρατεί όσον αφορά στον σκοπό των διαλόγων και τη φύση των «Κοινών κειμένων» τα οποία εκπονούνται σ' αυτούς, θα ήταν ίσως χρήσιμο να υπογραμμισθεί ένα πράγμα. Ότι οι διάλογοι δεν είναι «ενωτικά Σύνοδοι», και πως τα κείμενα που εκδίδουν δεν έχουν χαρακτήρα «συμφωνίας», πολύ δε περισσότερο «κοινής ομολογίας πίστεως», όπως συχνά πιστεύεται και επίμονα επαναλαμβάνεται. Καθώς έλεγε πολύ εύστοχα ο π. Θεόδωρος Ζήσης, λαϊκός καθηγητής τότε της Σχολής αυτής, στην Γ΄ Προσυνοδική Διάσκεψη, «*άν δῆ κανείς τά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, θά διαπιστώσῃ ὅτι μέχρις ὅτου φθάσουν οἱ συνοδικοί πατέρες εἰς τήν διατύπωσιν ὄρων, προηγεῖται μία μακρά περίοδος, κατά τήν ὁποῖαν ἐκτίθενται καί ἀναλύονται προβλήματα, ἀναλύονται θέσεις καί μελέται, καί ἐπί τῇ βάσει αὐτῆς τῆς προεργασίας καταλήγει ἡ Σύνοδος εἰς τήν διατύπωσιν ὠρισμένων ὄρων*»[7]. Ως εκ τούτου, νομίζω ότι παρέλκει η κάθοδος, δίκην καταδρομέων, αμυντόρων της Ορθοδοξίας σε χώρους ή χώρες όπου διεξάγονται οι διάλογοι, προκειμένου να παρεμποδιστεί πάραυτα η «ένωση» της Ορθοδοξίας με την αιρετική Δύση! Πρέπει να τονισθεί, πάλιν και πολλάκις, ότι διάλογοι έχουν μόνο εξερευνητικό χαρακτήρα, και ότι τα υπ'αυτών εκπονούμενα γραπτά, είναι απλώς «κείμενα εργασίας» και τίποτε περισσότερο,

υποβαλλόμενα από τους διαλεγόμενους στις Εκκλησίες τις οποίες εκπροσωπούν, προς αξιολόγηση και σχολιασμό. Και ad referendum, φυσικά, προς την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον. Είναι κείμενα τα οποία, απλώς, βοηθούν την κοινή πορεία προς την χριστιανική ενότητα, κείμενα τα οποία οι Εκκλησίες μπορεί να απορρίψουν, καθώς απεδείχθη στην πράξη.[8] [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)